

Sygn. akt IV KK 526/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 8 marca 2018 r.

w sprawie **A.U.**

skazanego z art. 107 § 1 k.k.s.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońców skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 21 czerwca 2017 r., sygn. akt VII Ka [...] /17

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 16 lutego 2017 r., sygn. akt II K [...] /16

**oddala obie kasacje jako oczywiście bezzasadne, a kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k. kasację można wnieść jedynie w razie skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Poza sporem jest, że A.U. skazano na karę grzywny. W niniejszej sprawie zachodzą natomiast okoliczności uzasadniające rozpoznanie sprawy w postępowaniu kasacyjnym, określone w art. 523 § 4 k.p.k., albowiem kasację wniesiono z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.

Wskazać jednak należy, że formułując w kasacji zarzut rażącego naruszenia art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., obrońca skazanego jedynie formalnie spełnił wymagania określone przepisem art. 523 k.p.k. W istocie bowiem kasacja obrońcy skazanego sprowadza się do powtórzenia jednego z zarzutów apelacji, a konkretnie wniosku o

umorzenie postępowania oraz argumentacji użytej na jego poparcie. Z kolei analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Okręgowy w B. rozważył wszystkie zarzuty i wnioski podniesione w apelacji, w tym też i prezentowany ponownie w kasacji zarzut zaistnienia uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku ten Sąd wyczerpująco wskazał czym kierował się wydając wyrok i przekonująco umotywowował przyczyny nie podzielenia zarzutu apelacyjnego dotyczącego braku skargi uprawnionego oskarżyciela publicznego. Sąd Okręgowy w B. uczynił to zgodnie z wymogami art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy w pełni akceptując, prezentowaną na s. 8 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w B., ocenę prawną ponowionego w kasacji zarzutu, nie widzi potrzeby jej przytaczania w uzasadnieniu niniejszego postanowienia.

Nie jest również zasadny zarzut naruszenia prawa procesowego tj. art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Podzielając w tym zakresie stanowisko wyrażone w pisemnej odpowiedzi na kasację wskazać jedynie należy, że orzekające w niniejszej sprawie Sądy nie dokonały ustaleń faktycznych pozwalających na zastosowanie wynikającej z art. 6 § 2 k.k.s. instytucji czynu ciągłego. Brak jest zatem w realiach faktycznych niniejszej sprawy, przesłanek do powołania się na powagę rzeczy osądzonej i opieranie na tym zarzutu kasacji od wyroku Sądu Okręgowego w B. Kwestionowanie wydanego wyroku, jako zapadłego z naruszeniem unormowania art. 6 § 2 k.k.s., a w konsekwencji skutkującego obrazą zasady *ne bis in idem*, to w realiach sprawy kwestionowanie dokonanych przez Sądy ustaleń faktycznych. Dodać należy, że wbrew twierdzeniom Autora kasacji sytuacja, gdy zachowanie dotyczące urządzania gier na konkretnym automacie w określonym miejscu traktowane jest jako odrębny czyn nie jest atypowa. Art. 6 § 2 k.k.s., podobnie jak art. 12 k.k., stanowi o przyjęciu fikcji prawnej jednego czynu, w odniesieniu do zachowań, które mogłyby stanowić odrębne czyny. Instytucja ta znajduje swoje uzasadnienie kryminalnopolityczne, a jeśli dokonane ustalenia nie pozwalają na jej zastosowanie, będąca konsekwencją wielości czynów, które stanowią odrębne przestępstwa, wielość kar, może zostać zrealizowana poprzez instytucję ciągu przestępstw lub kary łącznej, w zależności od zaistnienia niepowtarzalnych okoliczności faktycznych pozwalających na zastosowanie tych instytucji prawnych.

Z uwagi na treść art. 523 § 2 k.p.k., ograniczającego podstawy kasacji, pozostałe zarzuty kasacyjne są niedopuszczalne w realiach przedmiotowej sprawy.

Kierując się przedstawionymi względami, na mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnięto jak w postanowieniu.

a.ł